

розплутаймо сонце
червоне як кохання
розплутаймо сонце
схоплене часом
і заросле ліянами вечірньої тиші
або
телевізійної антени
розплутаймо
і зрозуміємо чому вітер ніччю
стає темним сховком
чому
дерево пахне
нашим віддихом

розкриються печери
глибокі як ночі
нехай — і тіні
ми розплутаємо сонце
і забудемо його
і себе

Льєж, 1/6/1968 (стор. 129)

Збірка « [Навіщо про це згадую](#) » Видавництво «Зоря», Лювен, (Бельгія), 1969.